

Arrest

nr. 53 616 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 17 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat L. RENTMEESTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 januari 2006 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 maart 2006 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 2 juni 2006 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het tegen deze beslissing ingestelde annulatieberoep werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 171 191 van 15 mei 2007.

1.4. Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die door de stad Antwerpen niet in overweging wordt genomen.

1.5. Na een verhuis dient verzoeker op 12 februari 2010 opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 13 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.5. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 17 september 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat enkel aanvragen, ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behandeld worden in het licht van de instructie van 19 juli 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 15.12.2009 een aanvraag 9bis indiende bij de stad Antwerpen. Door een misverstand ten gevolge van de plotse verhuis van betrokkene was de woonstcontrole, uitgevoerd door de politie van Antwerpen op zijn oorspronkelijke adres, negatief. Bijgevolg besliste Antwerpen tot een niet in overwegingname van de aanvraag. Op 12.02.2010 diende betrokkene dezelfde aanvraag opnieuw in bij de Stad Lier. Gezien het feit dat hij zijn verhuis onmiddellijk bekend heeft gemaakt bij de Stad Lier wordt deze aanvraag alsnog behandeld in het licht van de instructies van 19 juli 2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 30.01.2006 diende hij een asielaanvraag in. Op 02.06.2006 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van verblijf. De duur van de asielprocedure – zijnde 4 maanden, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Wat betreft het persoonlijke gevaar dat betrokkene zou ondervinden bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element bij de gegrondheid zou behoren, dan kunnen we stellen dat dit geen grond vormt voor een verblijfsregularisatie. De bewijslast hiervoor ligt immers steeds bij de regularisatieaanvrager zelf en betrokkene legt geen bewijsstuk voor om deze bewering te staven.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, werkbereid zou zijn, als werkzoekende ingeschreven zou zijn bij de VDAB, een diploma zou hebben en Nederlandse lessen zou volgen vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich – met behulp van het typeformulier - op de criteria van de instructie van 19.07.2009, waarbij hij meent in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een ononderbroken verblijf, duurzame lokale verankering en werk (criteria 2.8A & 2.8B)) en een prangende humanitaire situatie. Hij voldoet hiervoor echter niet aan de gestelde voorwaarden.

Betrokkenen beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononder-

broken verblijf van minimum 5 jaar dient te hebben. De periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Betrokkene verblijft sinds januari 2006 in België en heeft dus een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken.

Verder meent betrokkene ook in aanmerking te komen voor een verblijfsregularisatie op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium betreft echter "personen die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen en een arbeidskaart B kunnen verkrijgen." Betrokkene legt geen arbeidcontract voor. Dit element kan dus ook niet in zijn voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beweert zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden maar hij toont niet aan welke situatie dat dan mag zijn. Er dient opgemerkt te worden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om te bewijzen in welke prangende humanitaire situatie hij zich bevindt. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- ° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van de verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 02.06.2006.

- ° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 37.03.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.(...)"

1.7. Op 17 september 2010 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7,alinea 1,2° van de Wet van 15.12.80.

- ° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van het verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 02.06.2006.

- ° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.03.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet

zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., nr. 10.222, 21.04.2008).

Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering zoals zij geschiedde in de beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De beslissing houdt immers een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, hetwelk niet geschiedde.

Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, E, 1932, I, 166).

Op datum van 15 december 2009 diende verzoeker de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: "instructie").

Artikel 9bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

Deze instructie stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren, waaronder:

2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

(...)

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties: (eigen onderlijning)

(...)

4.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon

Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op datum van 11 december 2009. Doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie-beleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Verzoeker diende een aanvraag regularisatie in op grond van zijn langdurig en ononderbroken verblijf, zijn duurzame lokale verankering en mogelijkheid tot werk. Daarnaast beroept verzoeker zich in het algemeen op zijn persoonlijke zeer prangende situatie.

Verzoeker verduidelijkt dat hij getracht heeft het nodige te doen een werkgever te vinden opdat hij zich zou kunnen beroepen op criteria 2.8.B van de instructie. Dat verzoeker echter tot de jammerlijke vaststelling diende te komen dat hij geen arbeidscontract zou krijgen indien hij daarvoor niet de nodige financiële middelen (en niet de meeste, een luttel 1.000 EUR ongeveer) zou ophoesten.

Dat verzoeker hier vanzelfsprekend niet op kon noch wenste in te gaan.

Verzoeker werd via VDAB ingeschreven in een CV-databank voor kansengroepen.

Dat verzoeker om die reden zijn aanvraag baseerde op zijn prangende humanitaire situatie van ondertussen bijna 5 jaar ononderbroken verblijf in België, zijn wil tot integratie en werk, zijn doorzettings-vermogen diverse cursussen te volgen en het ernstige gevaar voor zijn leven dat verzoeker riskeert bij een eventuele gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat verduidelijkt werd hij de instructie dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet exhaustief is.

Dat er in casu duidelijk sprake is van een manifest gebrekkige zelfs foutieve motivering.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geenszins aantoonde zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden. Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag uitvoerig

de redenen uiteenzet waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker bovendien als stuk bij zijn aanvraag regularisatie het schrijven van de officiële overheidsdienst bijvoegt, waarin verklaard wordt dat verzoeker zijn leven riskeert bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat verwerende partij aan deze elementen volstrekt voorbijgaat en genoeg neemt met de stelling dat verzoeker niet aantoont welke prangende humanitaire situatie het wel zou zijn waarin hij zich bevindt.

Dat bovendien de formulering van verwerende partij in de beslissing als zou niet opgemaakt kunnen worden of het element van persoonlijk gevaar van betrokkene betrekking heeft op de ontvankelijkheid dan wel gegrondheid van zijn verzoek, duidelijk aantoont dat verwerende partij wel weet had van de naar voren gebrachte elementen door verzoeker, doch hiermee geenszins rekening gehouden heeft bij de beoordeling.

Niet alleen heeft verzoeker zijn prangende humanitaire situatie in relatie met zijn land van herkomst naar voren gebracht, ook verduidelijkt verzoeker zijn onmacht om een arbeidscontract te kunnen voorleggen en zijn posttraumatische stressproblematiek van de voorbije jaren gedurende zijn verblijf in België.

Dat voor zover de instructie stelt dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire situatie, een regularisatie van hun verblijf behoeven, door verwerende partij minstens met deze voorgebrachte elementen rekening gehouden moest worden, quod in casu duidelijk niet is gebeurd.

Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (RvV, nr. 3006, 24102007).

Dat het proportionaliteitsbeginsel in casu wel degelijk geschonden werd.

Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat - op straffe van nietigheid - een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R.W. 1986-87, 2854, e.v.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.

De bestreden beslissing gaat compleet voorbij aan het feit dat verzoeker op alle vlakken te goeder trouw is.

Verzoeker verblijft ondertussen meer dan 5 jaar op het Belgische grondgebied op regelmatige en legale wijze. Verzoeker zette bij zijn aanvraag uitvoerig uiteen welke problematiek hem de laatste jaren in België parten heeft gespeeld, welke initiatieven hij ondernam teneinde te integreren in de Belgische samenleving en wat hem weerhield conform de strikte letter van de instructie aangaande criteria 2.8B een arbeidscontract voor te leggen, meer bepaald zijn weigering tot deelname aan malafide praktijken van betaling.

Dat de prangende humanitaire situatie van verzoeker daarentegen minstens wel aangetoond werd.

Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de zeer prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker kan bogen op een verregaande integratie daar waar hij ondertussen door zijn langdurig verblijf in België zijn centrum van sociale, affectieve, economische belangen hier in België heeft opgebouwd.

Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie met het nadeel dat verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan.

Dat er aldus minstens sprake is van schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel gegrond is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Verzoeker kan in zijn betoog niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen aangezien de bestreden beslissingen geen rechterlijke beslissingen zijn. De Raad stelt voorts aan de hand van betoog vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een

inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een toepassing uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cfr. RvS 4 juli 2002, nr. 108 862).

2.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. De Raad merkt op dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffen-de de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.7. Verzoeker betwist de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat hij zich beroepen heeft *“op de criteria van de instructie van 19.07.2009, waarbij hij meent in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een ononderbroken verblijf, duurzame lokale verankering en werk (criteria 2.8A & 2.8B) en een prangende humanitaire situatie.”*

2.8. Verzoeker betwist evenmin de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar dient te hebben. De periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Betrokkene verblijft sinds januari 2006 in België en heeft dus een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken.”*

2.9. Criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009, dat verzoeker in extenso citeert in zijn verzoekschrift, luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

2.10. Voor wat betreft de toepassing van voormeld criterium stelt de bestreden beslissing: *“Verder meent betrokkene ook in aanmerking te komen voor een verblijfsregularisatie op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium betreft echter “personen die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen een een arbeidskaart B kunnen verkrijgen.” Betrokkene legt geen arbeidcontract voor. Dit element kan dus ook niet in zijn voordeel weerhouden worden.*

2.11. Door de herhaling van zijn uitleg die hij reeds gaf in zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag van 12 februari 2010 waarom hij geen arbeidscontract kon voorleggen, die bovendien op geen enkele wijze gestaafd wordt, en door net als in zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag van 12 februari 2010 opnieuw te verwijzen naar zijn *“wil tot integratie en werk,”* waarbij hij wederom verwijst naar zijn inschrijving in een *“CV-databank voor kansengroepen bij de VDAB”*, toont verzoeker niet aan dat de in punt 2.10. geciteerde passage van de bestreden beslissing een *“foutieve motivering”* is of dat de overige in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur hierdoor geschonden werden.

2.12. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij voorhoudt zich in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging gebaseerd te hebben op een prangende humanitaire situatie, namelijk de persoonlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker houdt voor dat hij in zijn aanvraag *“uitvoerig de redenen uiteenzet dat verzoeker zijn leven riskeert bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.”* Hij verwijst daarbij naar een stuk dat gevoegd was bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, namelijk *“het schrijven van de officiële overheidsdienst (...) waarin verklaard wordt dat verzoeker zijn leven riskeert bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.”* Verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij *“aan deze elementen volstrekt voorbijgaat en genoeg neemt met de stelling dat verzoeker niet aantoont welke prangende humanitaire situatie het wel zou zijn waarin hij zich bevindt.”* en *“Dat bovendien de formulering van verwerende partij in de beslissing als zou niet opge-maakt kunnen worden of het element van persoonlijk gevaar van betrokkene betrekking heeft op de ontvankelijkheid dan wel gegrondheid van zijn verzoek, duidelijk aantoont dat verwerende partij wel weet had van de naar voren gebrachte elementen door verzoeker, doch hiermee geenszins rekening gehouden heeft bij de beoordeling.”*

2.13. Uit de aanvraag om verblijfsmachtiging van 12 februari 2010 die zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker verwijst naar zijn asielaanvraag en de doorlopen asielprocedure. Vervolgens stelt hij: *“Verzoeker benadrukt wel degelijk een persoonlijk gevaar te ondervinden bij een eventueel gedwongen terugkeer doch is zich bewust van het feit dat het –jammerlijk- voor hem niet mogelijk is dit te staven met enige documenten”.* Als bijlagen werd ondermeer toegevoegd: *“Aan wie het aanbelangt omtrent situatie van verzoeker in het land van herkomst dd. 20 juli 2009.”*

2.14. Ook al stelt de eerste bestreden beslissing in fine *“Betrokkene beweert zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden maar hij toont niet aan welke situatie dat dan mag zijn. Er dient opgemerkt te worden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om te bewijzen in welke prangende humanitaire situatie hij zich bevindt. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.”* blijkt uit de eerste bestreden beslissing wel dat ze het argument van verzoeker inzake zijn persoonlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn land van herkomst beoordeeld heeft, aangezien ze na de weliswaar verwarrende inleiding: *“Wat betreft het persoonlijke gevaar dat betrokkene zou ondervinden bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, dient er opge-merkt te worden dat uit de aanvraag 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort.”* duidelijk stelt: *“Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element bij de gegrondheid zou behoren, dan kunnen we stellen dat dit geen grond vormt voor een verblijfsregularisatie. De bewijslast hiervoor ligt immers steeds bij de regularisatieaanvrager zelf en betrokkene legt geen bewijsstuk voor om deze bewering te staven.”*

2.15. Blijkens zijn verzoekschrift waardeert verzoeker het stuk dat gevoegd was bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, namelijk *“Aan wie het aanbelangt omtrent situatie van verzoeker in het land van herkomst dd. 20 juli 2009”* op als *“het schrijven van de officiële overheidsdienst (...) waarin verklaard wordt dat verzoeker zijn leven riskeert bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.”* Verzoeker kan echter niet verwachten dat de verwerende partij dit stuk als dusdanig dient te beschouwen en hieromtrent dient te motiveren daar waar verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging zelf gesteld heeft *“Verzoeker benadrukt wel degelijk een persoonlijk gevaar te ondervinden bij een eventueel gedwongen terugkeer doch is zich bewust van het feit dat het –jammerlijk- voor hem niet mogelijk is dit*

te staven met enige documenten” en op geen enkele wijze verwijst naar voormeld stuk gevoegd bij zijn verzoekschrift. Verzoeker kan derhalve niet dienstig stellen dat de bestreden beslissing blijkt geeft van een *“foutieve motivering”* of de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur schendt wanneer geoordeeld wordt dat *“De bewijslast hiervoor ligt immers steeds bij de regularisatieaanvrager zelf en betrokkene legt geen bewijsstuk voor om deze bewering te staven.”*

2.16. Verzoeker houdt voor dat hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging verwezen heeft naar zijn *“posttraumatische stressproblematiek van de voorbije jaren gedurende zijn verblijf in België.”* De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 12 februari 2010 het volgende stelde: *“Omwille van de posttraumatische stress naar aanleiding van feiten in het buitenland alsook het feit dat verzoeker met zichzelf absoluut geen blijf wist in België nu hij niet in de mogelijkheid was zich officieel te integreren in de maatschappij door werk te verrichten edm., heeft verzoeker gedurende een korte periode een drugsprobleem gehad. Dat verzoeker voor deze feiten echter behandeld werd en met succes erin geslaagd is deze periode volledig achter zich te laten.”* Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij rekening houdt met en motiveert omtrent een *“posttraumatische stressproblematiek”* die verzoeker zijdelings en zonder enige details aanhaalt bij zijn drugsprobleem waarna hij zelf stelt dat *“verzoeker voor deze feiten echter behandeld werd en met succes erin geslaagd is deze periode volledig achter zich te laten.”*

2.17. Waar verzoeker verwacht dat de eerste bestreden beslissing motiveert en rekening houdt met zijn *“onmacht om een arbeidscontract neer te leggen”* dient de Raad op te merken dat de motivering van de bestreden beslissing op dit vlak afdoende is wanneer ze in kader van de toepassing van criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 vaststelt *“Betrokkene legt geen arbeidcontract voor. Dit element kan dus ook niet in zijn voordeel weerhouden worden.”*, te meer daar nergens uit de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat verzoeker de *“onmacht om een arbeidscontract neer te leggen”* beschouwde als een op zich staande regularisatiegrond.

2.18. Waar verzoeker betoogt *“Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat - op straffe van nietigheid - een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R.W. 1986-87, 2854, e.v.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.). De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.”* en *“Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (RvV, nr. 3006, 24102007).”* dient de Raad op te merken dat met de algemene verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad, zonder dat deze op enige wijze toegepast wordt op het individuele concrete geval, geen schending van de materiële motiveringsplicht en de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt aangetoond. De algemene verwijzing naar de *“bepalingen uit het EVRM”* is onvoldoende uitgewerkt om een ontvankelijk onderdeel van het middel te zijn.

2.19. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de combinatie van elementen die zijn zaak kenmerken aantoonde dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie en dat dit samen met zijn *“goeder trouw op alle vlakken”* aanleiding moest geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Met zijn overtuiging toont verzoeker niet aan dat de beoordeling van zijn elementen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als een gedragslijn geldt, een schending uitmaakt van de materiële motiveringplicht of van de overige in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA